

Musint  r nepasenso...

T p m sl jo diel tuo, ka mon i v sumet  n m igs.  r no pat jaun st s anuo bova skrobn : ta  uok , ta v k , ta darb ... Vo  r sakuoma, ka sen   zmuonis nebipam igt... A , veiziek, lig tik padedo maulel  ont puod  skas,  r jau gal tr b  graj t  – neb pri zadins. Bet ka v k  bova ma  , g rdiejau kuo na an  kreb stelielj ma. Dab  kart s  r jouks jem,  r zlast s, ka, nuejos golt , nebl ikt laika aple kou nuors pavuo uot . Vo d inuoms v n nier  iesa.

Anou d ina sos zgr bau – k p  e  r: ar a  pradiejau traukt is, a jaunuomen  sprind s k lt  i v r o? Kas galiej  pavuo uot , ka an i t ik mitr  paugs?! Ne, ne mona v k , bet an  – mona anok . Mon j  auga  lg . Neb nt s naktimis. Vo t i... A  tik beveizous: ruodos, kou tik pradiej   t  i muok kla, vo jau  r pab ng . K ts  r k itiesniu muokslu paka tavuoj ,  r    tiev  nom  jau   s kraust ...

Anou meta, par Kaliedas, sos rinka v sos mona pers – g ivs vel's  zmuoni .  r tik    v inuos nabag s muotr  kel s. No, ai ko, ne ba v r  ka... An i sau jied sos sied , bombaliou, vo a  tik ciekav jous, kas i kou padabnos,  r pati sau joukous. Veizo, ka p rmag m  anok  tor nema as mona bab nel s ausis  r ve lius plaukus; ontruoji – buo iaus kakar n , ka tas lioub vaksiet  sava v kus; da k ta besont  so mona c c ba: je kas netink, tujau i bruokie. Vuo vaik z tis no nag   r no joud  kap no vaksietu ontakiu ats g m  i sava tieva. T  ma ieliu, katr ms t n pat kakta, t n pat bomba, d  ned d l  tesoprasi – juk anei k is s desietka kartu.

D d l  pas d ziaugiau, ka t i mona aniuol  pas ruod  kap ves  normal  v k : nekeikou, nekernuoji sava kalbuos v suok s mondr s  uod s, nes gied ji gimtuos s tarmies, nuors  r didili s miest s g ven. Ka  r tas par ielis    Vuokietj s, kor  r g m s  r t n  n i muok kla, met s karta parva ioudams, ats m n, kas k p vad nas. O v s rokoudamuos aple maista –  e anam v skas  r bais  skan :  r bl n ,  r kleck ,  r keptas bolb s so  alta potra. Vo ka jau jied, ne tik ausis lingouj s, bet  r prakaits no nuos s te . Eso g rdiejusi sakont, ka t p  r v s ms slinkems. No  r anuo jau nepavariniesi. Je   s  kuo parne t , ta kap e is m ili  – par tou laika gali  r nom rt .

A iou Pond ivou, mon s ms d  neprisi j  nieka laiduoti. Bet a  tonk  v n aple tou pavuo uouo, k p bus kor n d ina, ka pati sonerso pla t kas. Nomanau, ka mona mergas bliaus kap avis – v s  pa al  skombies. Vo an  v k ?.. Kas anus  ena... Musint gailies s savo muotinu. Eso patiemijusi, ka mergel s tor d dl  mink stas   rdel s – gal aps kriuokt  diel   da nieka. Vaikel  muok a aru neparuod t : didiesis mitr  v n o s kors papiruosa, bi ki ma iesnis krap t s nagus arba kuoki  a a atrad is, vo patis malel , je neb s spiej  pagt , l ps tievams i kliebi aba ruop ins s ont skr ta. Tik a  tuokart, je  r mat so, nebgalieso an  pagoust ...